

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Vameşului şi a Fariseului

Învăţătura sfântă şi scumpă las în cartea Mea cea de azi, în care Eu, Domnul, Îmi aşez cuvântul venirii Mele, după ce au trecut două mii de ani de când am venit născut din mamă Fecioară pe pământ, şi am stat cu oamenii treizeci şi trei de ani, făgăduind că iarăşi voi veni slăvit, şi iată-Mă în cuvânt de slavă, cuvânt de trezire peste vii şi peste morţi, cuvânt cu care aduc de ştire iar şi iar împărăţia Mea cea fără de sfârşit, viaţa veacului ce va să fie, pe care omul nu poate să şi-o zidească dacă nu are umilinţă şi pocăinţă apoi, iar Eu strig în lung şi în lat cu glasul cuvântului Meu şi Mă dau de ştire că am venit să-l învăţ pe om din cer, nu de pe pământ, că de pe pământ omul ia numai deşertăciune, numai de la om, iar Eu spun că omul trebuie să se nască de sus, şi vin să-l nasc de sus pe om, să-l nasc din Dumnezeu, din Mine, Cel ce am putere să dăruiesc omului împărăţia cerurilor, cu care de două mii de ani Mă vestesc şi o doresc omului, căci pentru ea Eu l-am zidit pe om.

Învăţătura sfântă şi scumpă aşez în carte, iar tu, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, să Mă împarţi, şi mai ales să-ţi faci parte din ea cu multul, căci pe la tine trec mai întâi cu învăţătura vieţii ce va să fie. Eu tot aşa învăţam şi acum două mii de ani, şi tot aşa deschideam mintea celor ce se ţineau după Mine pe unde Mă purtam cu ucenicii Mei cei de atunci, şi la toţi le dădeam să înţeleagă grăirea Mea pentru salvarea lor. Îi învăţam pe toţi stăruinţa la rugăciune îndelung, căci prin rugăciunea stăruitoare omul stă lângă Dumnezeu şi se leagă de ajutorul Său peste el, căci Domnul este vistierul a toate bunătăţile, cu care omul s-ar mângâia, şi este plin de bunătate Domnul pentru cei nesprijiniţi în necaz. O, şi dacă îi îndemnam la rugăciune, care îi ţinea uniţi cu Domnul, le dădeam apoi povaţă pentru umilinţă în rugăciune şi pentru pocăinţă apoi. Îmi era milă de cei ce se credeau drepti ca să-i poată privi de sus pe ceilalţi, şi M-am aşezat să le dau povaţă şi le-am spus o pildă plină de tâlc sfânt. Le-am spus despre un vameş şi despre un fariseu, care s-au dus să se roage în templu. Fariseul stătea drept, mulţumind lui Dumnezeu că nu este şi el ca şi ceilalţi plini de greşale sau lipsit de virtuţi, sau ca vameşul pe care îl vedea şi pe el rugându-se şi care de departe de unde sta nu cuteza măcar ochii să-i ridice spre cer, şi-şi bătea pieptul zicând: *«Fii mie milostiv, Doamne, căci sunt păcătos!»*. Am spus apoi că mai îndreptat s-a întors vameşul cel smerit la casa sa decât fariseul care se simţea drept, şi am spus că oricine se înalţă pe sine se va smeri, iar cel ce se smereşte se va înălţa.

O, trebuie să fie treaz şi mult treaz orice cuvânt pe care omul îl aduce înaintea Mea când el Îmi grăieşte, că altfel el nu este unit cu Mine în vremea rugăciunii lui. Cu multă înţelepciune de Duh Sfânt au lucrat sfinţii şi părinţii ca să lase neamului creştinesc povaţă cu rânduiala bine alcătuită pentru vreme de post şi de rugăciune cu post, şi au aşezat ei pentru biserica Mea vreme de trezire sfântă mai înainte de începutul vremii de post, şi au luat din Evanghelia Mea şi au pus mai întâi înaintea creştinilor pilda cea pomenită azi biserică ca să-i înveţe pe toţi să se roage smerit şi cu adevărat, şi rugăciune cu durere pentru ei înşişi să aducă Domnului, că iată, rugăciunea cea pentru mulţumire a fariseului n-a avut în ea smerenie, ba, mai mult, l-a păgubit pe el din pricina lipsei de umilinţă în vreme de rugăciune, iar de aici omul poate învăţa că înaintea Domnului nu se trăieşte oricum rugăciunea şi viaţa, ci numai în duhul adevărului şi al pocăinţei, nu mai aşa se poate omul îndrepta ca să stea apoi înaintea Domnului cu rugăciunea şi cu viaţa sa.

O, e mare, mare taină apoi purtarea cea plăcută Domnului a omului rugător şi unit cu Domnul prin rugăciunea sa, căci prin toate îndeletnicirile lui dintre frate şi frate el trebuie să dovedească Domnului că este adevărat în vremea rugăciunii lui cea plină de umilinţă, adevărat înaintea fraţilor şi înaintea Domnului cu purtarea şi cu rugăciunea sa.

O, poporul Meu de la izvor, ce mai este de spus în dreptul rugăciunii şi a inimii cea fără de umilinţă în rugăciune? O, iată, câtă nevoie de trezire este în toată vremea! Cine are nevoie de

Domnul este numai cel stăruitor, numai cel ce se teme de dreptatea cea asupra faptelor vieții lui, iar altfel omul Îmi dă din obișnuință rugăciunea sa, și nu din nevoia de a fi el cu Mine și lângă Mine prin rugăciune. Pilda cea așezată de sfinți și pomenită azi, când începe pregătirea bisericii pentru vreme de post și de rugăciune, această pildă îi arată omului cât de adânc trebuie el să înțeleagă cum se stă înaintea Domnului și cum poate Domnul sta în ajutorul lui când omul Îl cheamă pe Domnul lângă el și pentru el. Eu, Domnul, știu și văd că omul are nevoie de Mine, dar dacă el nu-Mi arată stăruitor aceasta Eu vin și îl învăț că trebuie să-i fie treaz și mult treaz cu-vântul rugăciunii lui înaintea Mea când el Îmi grăiește. O, iată de ce am spus Eu atunci: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»*. Cu durere mare am spus atunci acest cuvânt, după ce am spus pilda văduvei stăruitoare către mai-marele cetății ca să-i facă el dreptate împotriva asupritorului ei, căci ea a avut credința că va birui pentru ea prin stăruința ei.

O, e rece rugăciunea omului, nu e stăruitoare, nu e cu credință, ci e din obișnuință, și nu e caldă ea între om și Mine, și Mă doare acest rece, Mă doare nedragostea omului, Mă doare. Mă tot amână omul de pe o zi pe alta cu vremea dragostei dintre el și Mine. E rece de Mine omul. Dacă Eu slobozesc peste el vreo durere pentru înțeleptire, pentru ca să Mi-l apropie, el așteaptă să-i treacă durerea și nicidecum să-Mi treacă Mie durerea de la el și răceala lui de Mine.

O, să se înfierbânte frate pe frate în milă pentru Domnul, căci sunt îndurerat de la răceala dintre om și Mine. Cel ce se uită la aproapele său că nu calcă bine pe voia Mea, o, acela caută să se răcească de Mine, și nicidecum să-l înfierbânte și pe celălalt pentru stăruința cea bună, pentru ca să-și strângă omul și să aibă ce să-l întâmpine când Eu va fi să scriu judecata peste vii și peste morți și să Mă odihnesc apoi de durerea Mea.

E vreme cu mare strâmtorare pe pământ peste tot. Voiesc să-i ocrotesc pe cei stăruitori, dar să-i am mai întâi. E plin de păcate omul, și are de ce să se bată în piept cu stăruință înaintea Mea și să-și facă vreme pentru iertarea lui de la Domnul, iertare multă și mare, pentru care tot omul trebuie să aibă stăruință și mereu să aibă.

O, omule rece, adu-ți, omule, adu-ți mereu aminte de durerea Mea cea de la păcatele tale și fii stăruitor spre Mine pentru iertarea ta, că dacă nu te doare pentru Mine, Cel durut de la tine, nu va avea putere pentru tine rugăciunea ta rece. O, rugăciunea ta cea adevărată, cea vie, e singurul tău apărător. Ea este nedespărțirea, nedeslipirea ta de Mine, de Domnul tău în toată clipa. Eu de aceea am spus ucenicilor Mei: *«Rugați-vă neîncetat, rugați-vă, ca nu cumva, neîmplinind aceasta, să cădeți în ispite, să dați putere și timp diavolului împotriva voastră»*. El are momeli multe și vă trece pe dinainte cu ele și vă pierdeți frica de Dumnezeu dacă stați cu clipe fără Domnul.

Învățătură sfântă și scumpă am așezat în cartea Mea cea de azi ca să fie ea împărțită, și mai ales să-ți faci tu parte din ea cu multul și mereu, o, poporul Meu de la izvor, că pe la tine trec mai întâi cu învățătura Mea cea plină de viață și de veghe peste cei ce o iau pe ea în lucrare apoi.

Stați cu cartea deschisă, fiilor, și luați din ea mereu, căci Eu sunt plin de povețe în ea pentru voi și pentru cei care iau din ea când voi Mă împărțiți. O, învățați duhul rugăciunii fierbinți, măi fiilor, că avem de lucrat veghe multă peste tot și biruință asupra celor vrăjmași și necredincioși, dar voi să vă arătați credința și pe Dumnezeul vostru, pe Care stăruitor să-L chemați mereu, că este nevoie să lucreze Domnul pe pământ în vremea aceasta când omul dă să șteargă urmele Mele de peste tot ca să nu se mai vadă calea cea cu salvare pentru omul rătăcit cu calea lui cu tot.

Fierbinte vă rog, fiți asemenea Mie, fiilor. Fiți fierbinți la duh și la rugăciune stăruitoare și lăsați-vă cuprinși de duhul rugăciunii. Rugați-vă neîncetat, ca neîncetat Eu să fiu cu voi, cu pacea și cu dragostea Mea între voi. Fiți sfinți și fiți uniți și strâns uniți, ca nu cumva să vă smulgă diavolul din buchetul Meu, pentru care Eu am pus mijlocitori din cer. Căutați să fiți asemenea Mie, și între voi apoi asemenea. Cu sănătate de duh să măsurați totul, iar pentru aceasta vă trebuie pe Domnul Învățătorul, pe Cel plin de veghe pentru voi. O, căutați cu mare stăruință să fiți văzuți în toată vremea cu toate ale voastre pe pământ și în cer, căci duhul rău îl îndeamnă mereu pe om să

nu asculte întocmai, și să se ascundă apoi îl îndeamnă, o, și nu dă omul să se mai dezbare de această primejdie, căreia el nu-i vede lucrarea cea păguboasă mult, mult, fiilor.

Umilință de duh și rugăciune, și din acestea să iasă pocăință multă și mereu și rugăciune mereu, o, fiilor, căci cel ce nu se roagă neîncetat nu are pocăință, o, nu are, iar omului îi trebuie pocăință.

Luați, fiilor, și mângâiați-vă cu învățătura Mea! Fiți primii care să rodiți prin ea. Eu, Domnul, aștept, aștept să biruiesc, să biruiesc cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

19 ianuarie/1 februarie 2015